

θήκανε και τα κλαδιά, κουράστηκε κ' η Έδα κ' είπε του Άδάμ :

— Άδάμ ! Αιστάνομαι μεσ' την κοιλιά μου πόνους κ' καθίσωμεν εδώ.

Πού να φυτέψουν πιά κλαδιά ; Ήταν ξερα. Τα στέσαν τό 'να πάνω στ' άλλο, τάν ΣΤΑΒΡΟ και κάτσανε.

— Τι να 'ν'έδω ; άρώτησε περίεργη η Έδα.

Μιά φωνή άκούστηκε σάν ν'άρχουνταν ψηλά άφ' τόν ούρανό.

— 'Ο Γολγοθός !

Έκείνη τή βραδιά γεννήθηκεν ο Κάιν.

Πόλη, Δεκέμβριος του 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΛΞΕΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ !

Φίλατε Νουμά

Τους είδαμε με το πλόημο στο χέρι τόν κούρα, να στέκονται μπρός στην πόρτα της μεγάλης Βρετανίας και να ζητούν το μπουναμά τους, οι κκαόμοροι οι άστυφύλακες ! 'Ο φίλος μου εδάκρυσε άπό το κακό που τούκαμε να βλέπη δημοσίους υπαλλήλους και μάλιστα στρατιωτικούς να στέκονται σά ζητιάνοι και να ζητούν 'Ελεημοσύνη για τήν καλή χρονιά. 'Εδάκρυσε νοιώθοντας μέσα του να γκρεμίζεται κ' ένας τοίχος του πύργου της αξιοπρεπειας και της ανεξαρτησίας του ανθρώπου, που η ζωή του είναι μιά άδιάκοπη έκπλήρωση καθήκοντος. Και για να τόν υποστηρίξω έγω πέρασα το χέρι μου στο λαϊμό του και τούεπα : Δε σε παρεξηγώ. Δέν έμπήκαε μέσα στην έθνική λυκοφουλιά ακόμα κι έχεις δίκιο να μιλάς για αξιοπρέπεια κι ανεξαρτησία. Μά'ισα—ισα σ' αυτό εΐσουν τυχερός. 'Ετσι μπορείς άπό τώρα να συντρέξεις και σ' με το αίτημά σου το πρακτικό σ' έναν άγώνα που έδω και λίγο ξηνοίχτηκε πιά στα γερά, να συντρέξεις να γεννηθούνε οι καινούριες αξιοπρεπειες κι ανεξαρτησίες. Έχε πάντα στο νου σου ένα στίχο του Παλαμά και δε θα χάσεις.

«Παραστρατίστε, άκούστε με λαοί, κι αλλάχτε [δρόμο

Μά ο φίλος μου δε μπορούσε ακόμα να ξεχάση τή θλιβερή ζουγραφιά τών δημοσίων ζητιάνων.

Άπελάτης

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ

Φίλε Νουμά,

Κατέβαινα μιά-μιά τις σκάλες της βιβλιοθήκης, ρίχνοντας το μάτι μου με κάπιο μέσος ενός καινούργιου ανθρώπου άντικρου στην Άκρόπολη, που μου κόβει το μακρινό κύταγμα του άτέλειτου ούρανού της ζωής.

Πίσω μου έρχονταν δύο—τρεις μαθητάδες γυμνάσιου που καθώς φαίνεται τα κκαόμορα διαβάσανε τα πατριωτικά άρθρα τών λογοπατριωτών.

Κι' έλέγανε :

— Βρέ τί τα θέλετε—έγω να σ'ες πω τή γνώμη μου ; 'Ο μόνος Έλληνας τόν όποϊον βλέπω έθνικώς εΐνε ο Καζάζης !

Οι άλλοι δύο άποκριθήκανε :

— Άντι να τ' άρνηθεί ! Ότι ε' άποκριθήκανε της γειτονιάς μου !

Η έθνική συζήτηση τών δασκαλοφρεμίων άφτών νεορωμηών άν κρίνω άπό τόν τόνο που είχαν δώσει θα βιάσταζε, αλόιμονα ! ακόμα ως στον καφενέ, όπου οά τήν παρατήσανε για να πιάσουνε το τάβλι.

Πίστεφέ με, πώς αιστάνθηκα τόν πιο πικρό πόνο της ζωής μου, σάν είδα κ' άκουσα τους πολίτες που θ' άποτελέσουνε τήν άδριανή πολιτεία, να χώνονται άλάκρο: μέσα στα μπουγαδοκόρινα της πατριωτικής λογοπατρίας και να ξεγελούνται νομιζοντας πως έτσι τους εΐνε κ' Έλληνες !

Με τόν κ. Καζάζη τίποτα δέν έχω. Μά σιχαίνουμαι τα λόγια του και τις άμαξάδικες ύποδοχές του.

Σιχαίνουμαι τα λόγια του κ' όχι άφτόνε, γιατί άφτός μπορεί και κάτι να κάνει επί τέλους, μά με τα λόγια του τα φέρτικα και Παρθενώνικα κάνει στον πόπο το μεγαλύτερο κακό που δε σκέφτηκε, το κακό να βρίσκουμε θέμα και ν' άεροκοπανάνε τα κκαημένα τα παιδιά—τα παιδιά, οι έλπίδες μας.

Κορυθαλένιος

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

το ένα, κ' ένα φρ. χρ. για το έξωτερικό, πουλιούνται στα γραφεία μας τκαόλοθα βιβλία :

Του Ψυχάρη «Ταξίδι» και «Όνειρο του Γιαννίρη».

Του Πάλλη «Ήλιος και φεγγάρι».

Του Φωτιάδη Το εΓλωσσικό ζήτημα και η εκπαιδευτική μας άναγνώριση.

Του Έδαλιώτη «Ιστορία της Ρωμιοσύνης και Μαζώχτρα, Βρουκλακας κλπ.»

Του Φιλάντα Γραμματικής της Ρωμικής γλώσσας (μέρ. Α').

Του Αόγγου «Δάρτης και Κλίον (χαρτοδέμένο) μεταφρ. Ήλ. Βουτιερβίδη

Του Σοφοκλή «Ικκ. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερη

Του Κ. Μασαγιάννη «Μοσκιές» (Διηγήματα 50 λεπτά).

Η ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη άπό τόν Άλέξ. Πάλλη δρ. 3 και φρ. χρ. 3 στο έξωτερικό.

ΦΟΝΟΠАЗΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Υπουργός Έσωτερικών ο κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης

Άπό Πέμπτη σέ Πέμπτη

Σκοτωμοί. Άθήνα 1, Άμυρσα 1, Άκρόπολη 1, Παλαμά 1, Λάρισα 1, Άργος 1.

Λαβαμοί. Άθήνα 9 (ο ένας άπό Εδέλιπιδες) Περαιάς 11, Λαύριο 1, Καλαμάτα 2, Λάρισα 1, (με ληστεία), Πάτρα 1, Έπαχτος 1, Τατόι 1, Ευλόκαστρο 1, Φυλακές Ρίου 1.

Κλεψιές. Άθήνα 5, Περαιάς 5. Στην Ίθάκη, 7. Στην Άντρο ο δημόσιος εισπράχτορας καταχράστηκε 30000 δραχμούδες κ' έφυγε. Μπορεί να ψάχνει για το βουλερτή κ. Βιτάλη. Άλλοίμονό του ά δέν είναι στο κόμμα !

Πρόβλημα νομικό. 'Ο νόμος λέει ρητά πως έχεις δικαίωμα να σκοτώσεις άλλον άν άλλιώς θα σέ σκοτώσει εκείνος. Το ζήτημα λοιπόν είναι : Έχεις δικαίωμα να σκοτώσεις το δήμιό σου ;

- Που πηγαίνει άφτός ο δρόμος ;
- Που πηγαίνει ; Πουθενά. Στέκεται άφτού που βρίσκεται.
- Έννοώ, που θα φτάσω άν τραθήξω άμπρός ;
- Θα φτάσεις στο τέλος του δρόμου... άν προχωρήσεις, άρκετά.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ανλοποιεί,

Ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμβουλίου συγκαλείται τήν 7ην Φεβρουαρίου 1905 ήμέραν Δευτέραν και ώραν 3 μ. μ. έν τφ Καταστήματι της Τραπεζής η έτησία τακτική Συνέλευσις τών μετόχων εις τήν παρακαλούνται να παρευρεθώσιν οι κατά το άρθρον 47 του Καταστατικού δικαιούμενοι να μετάσχωσιν αυτής κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι κάτοχοι Άνομόμων μετοχών θέλοντες να λάβωσι μέρος εις τήν τακτικήν ταύτην συνέλευσιν οφείλουσι κατά το έδάφιον α' του άρθρου 51 του Καταστατικού δεκαπέντε ήμέρας τουλάχιστον πρό της έναρξεως τών συνεδριάσεων να καταθέσωσιν επί άποδείξει τούς τίτλους αυτών έντός μέν της Έλλάδος εις τήν Τράπεζαν και εϋθείαν και εις τα ύποκαταστήματα αυτής.

Έν Βιέννη παρά τφ Wiener Bank Veran, έν Κωνσταντινουπόλει παρά τφ κ. Α. Ζαρίφη. Άθηναι 5 Ίανουαρίου 1905

Ό Διοικητής Σ. Σπογιτί

ΟΤΙ ΘΥΛΑΕΤΕ

Ένα πάνω στίλλο βγαίνουν ταχιδινα βιβλία που τιμάνε τή φιλολογία μας.

— Έτσι άπό τήν «Ήλιδα» του Πάλλη, η «Κριτική του έβλου λογισμού», Έτσι άπ' αυτήν «ο Ρομτινασάνα» του Ψυχάρη, η «Αντιρόνη» η «Ατάλευτη Ζωή» του Παλαμά, τα λίγα μέρες η «Μήδεια» του Πατριωτή και, καθώς παθαίνουμε, δε θάμνησει ο Άρχαιολόγος του Κακαβίττα.

— Κι όλα στή δημοτική, πάντως ταί Κάπιος μάς έλεγε, πως στα εκατό βιβλία κατέντησε να βγαίνουν τα έννενηντα έννιά στή Δημοτική, κ' ένα μοναχά στην καθαρεύουσα—κι αυτό άπό τόν Βάλλθη.

— Για το πρωγονοιότικο δώρο ποΐκανε τήν πατριδα του ο Παλαμάς με τήν «Ατάλευτη Ζωή» του—με τόν ποιητικώτατο αυτον τίτλο διαφτήστηκε ο καινούριος τόμος τών ποιημάτων του—θα γράψουμε σ' άλλο φύλλο.

— Άπό γράμμα φίλου μας που ζεί στή Ρουσία, σ'ς δίνουμε μερικέσ γραμμές για να δείτε τί κακό γίνεται στην άπέραντη αυτή Αυτοκρατορία σήμερα :

— Ούτε να μιλήσουμε, ούτε να γράψουμε, ούτε να σ κ ε φ τ ο υ μ ε μπορούμε.

— «Όχι μονάχα φοβάσαι να μιλήσεις, μά καμιά φορά που σούρχεται στο νου καμιά σκέψη για τις άδικίες που βλέπεις—τρομασμένος κοιτάξεις γύρω σου για να δεις μήπως σέ κοιτάζει κανένας. Παντού λογοκρισία και κατάσκοποι !

— «Άπό το 1895 η Ρουσία ξόδεψε 470,000,000 ρούβλια για το στόλο της και σήμερα δέν άξίζει πεντάρα. Ένώ η Γιαπωνία με 100,000,000 άπάνω κάτω που ξόδεψε έχει στόλο περίφημο.

— «Μη θαρρείτε πως οι φοιτητάδες μας οι Ρούσοι μοιάζουν με τούς Ρωμιοί !

— «Οι δικοί μας, οι Ρωμιοί, παλεύουν για τόν σχολαστικισμό, για τή ρουτίνα, φοδούναι μήν τύχει και ταρχτούνε τα πράσινα νερά της ήμερης ζωής. Ένώ οι Ρούσοι παλεύουν για τή λευτεριά, για τή ζωή, για να μπορέσουν να ρουφήξουν λίγο καθαρό ήγέρα, για να ιδούν τόν Ήλιο, τή ζ ω ν τ α ν ή Ζ ω ή

— Έχει κι άλλα το γράμμα, μά λυπούμαστε που δε μάς επιτρέπεται να τώ δημοσιεύουμε άλάκρο. Θα διαβαζότανε μονορουφι άπό τούς άναγνώστες μας.

— Δω κ' ένα μήνα βρίσκεται στο κρεβάτι ο άγαπητός συνεργάτης μας κ. Ήλιος Π. Βουτιερβίδης, κι άπό τή μέρα που πήρε στο καλύτερο περνάει τις ώρες του μεταφράζοντας άρχαία ποιήματα για το «Νουμά».

— Τα πρώτα τα διαβάσατε σήμερα. Με το χτεσινό γράμμα του, που μάς γράφει πως έγινε πιά δλόταλα καλά,

μᾶς ἔστειλε, ἢ ἄλλῃ, πού θά τῶ δημοσιεύουμε ἄλλοτε, γιὰ τὸ φύλλο τῆς ἑλλης Κυριακῆς θά δημοσιεύεται ἔρ-
θρο του, μὲ τὸν τίτλο «Ἐνα κήρυγμα».

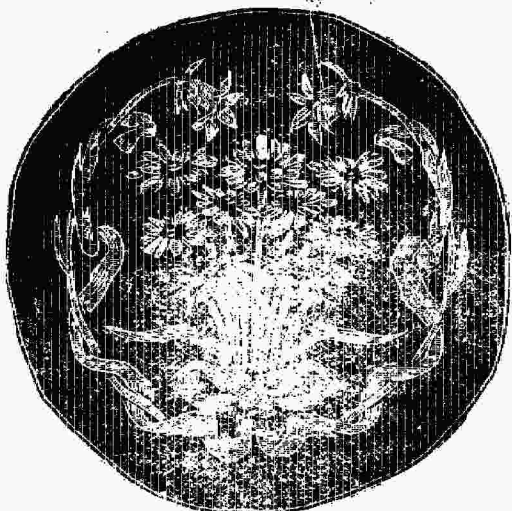
— Ὁ κ. Κ. Θεοτόκης μᾶς ἔστειλε καινούριο δῆγημά του μὲ τὸν τίτλο «Ἰπόληψη» πού θά τὸ δημοσιεύουμε ὑστερ' ἀπὸ ἕνα δυὸ φύλλα.

— Ἀπὸ τὰ τελευταῖα συνάττα τοῦ Ἑρμοῦ, ἕνα ἀ-
κόμα μᾶς ἀπέμεινε, ἡ «Φύση», καὶ τὸ φυλάμε γιὰ
τ' ἄλλο φύλλο. Ἐλπίζουμε γρήγορα νὰ ζήσουμε καὶ ἄλλα.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΟΥΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

ΤΙΜΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΔΟΥΛΟΥΔΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Η ΛΑΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ

Πάνω στὸ τραπέζι, στεκότανε μιὰ λάμπα. Ἦθε
βγάζερε τὸ γυαλί. Ἦ λάμπα ἔλεπε τὸ σπύρτο καὶ
λέει :

— Πρόσχε, μικρὸ μου, στασου μακρύτερα, εἶμαι
ἐπικίνδυνα· θά περῶ ἀμείω φωτιά. Κάθε βράδυ
ἀνάβω· χωρίς ἔμεινα δὲν θά μπόρουν οἱ ἄνθρωποι
νὰ σαλεύουν τὸ βράδι.

— Κάθε βράδι ! εἶπε τὸ σπύρτο. Κάθε βράδι
ἀνχνεῖς ; Κρίμα σὲ σένα.

— Καὶ γιατί ; ἀρώτησε ἡ λάμπα.

— Μιὰ φορὰ μόνχα ἀγαπᾷ κανεὶ ! εἶπε τὸ
σπύρτο, πῆρε φωτιά καὶ πέθανε.

(Ἀπὸ τὸν «Τύπο» τοῦ Βώλου)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἔντοκους καταθέσεις εἰς
τραπέζικα γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ
λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ
διάρκειαν. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-
ρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς 8 ἐγένετο ἡ κατάθεσις,
εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ἔφω; (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-
ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-
ταθέτου ἐπὶ τῆς Ἰποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-
κύρα δέ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστή-
μάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1/2	ταῖς 0,0	κατ' ἔτος διὰ καταλ.	6	μηνῶν
2	»	0,0	»	»	1 ἔτους
3	1/2	» 0,0	»	»	2 ἐτῶν
2	»	0,0	»	»	4 ἐτῶν
4	»	0,0	»	»	5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἔντοκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

(ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ)

30

Νὰ ἔδω οὐ ψιλὸ βουνὸ σένα μαρξο μπαρξο,
νὰ στῆσω τέντα καὶ ἀργαλιὸ, νὰ κάτσω νὰ ὑφάνω,
νὰ ὑφάνω τὰ ψιλὰ πανιά καὶ τὰ ψιλὰ μαντιλάια,
νὰ στῆσω μιὰ κρυόδρονον κρύα πασταγαμένη
νάρθειν οἱ ἄσπρες γιὰ νερὸ κ' οἱ ἄσπρες νὰ πλένουν.
νάρθει καὶ ἡ Ἄγαπη μου κρῦο νερὸ νὰ πάρει.
Ὅλες κινούσαν καὶ ἔρχονται καὶ Ἄγαπη μου δὲν ἦρθε
τὸ τί κακὸ τὴν ἔκανα, γελᾷ μετ' ἔμεινα.

31.

Μιὰ κόρη μιὰ Ἀργαριότισσα καὶ μιὰ Ἀργαριότι-
[ποῦλα

ἔχει ἀσημένιον ἀργυριὸν καὶ φιλιππῆνο χτένι
μιὰ σοῦριζε, καλάμιζε καὶ ἡλιοτραγουδοῖσε.

Ἡραμιεφρῆς ἐδιάβωνε στὸ μάβρο καρβιάριον,
τὸ μάβρο τὸ κρυόδρονον καὶ τὴν καλήμερῆ.

— Καλήμερα σου, κόρη μου. — Καὶ σὺ τὸν διαβάτη.

— Κόρη μου, κέρνα μου νερὸ καὶ μένα καὶ τὸ μάβρο.

Σαράντα κοῦτες τὸν κερνάει καὶ ἀφτὸν καὶ τῆλογοῦ του.

— Κόρη μου, δὲν παντρέβεσαι, δὲν παίρνεις ἄλλον
[ἄντρα ;

— Κάμια νὰ σκάσει τὸ μάβρο τὸν καὶ ἀφτὸς καὶ τῆ-
[λογοῦ του

Ἔχω ἄντρα σὴν ξενιτιὰ τόρα δώδεκα χρόνια
καὶ ἀκόμα δυὸ τὸν καρτεροῦ καὶ τρεῖς τὸν παντεχάινω,

σὰ δὲ φανεῖ, σὰ δὲν ἀρθεῖ καλόγρια θά πὰ γένω,
πὰ γένω σὴν ἀγιά Σοφιά στὸ μέγα μοναστήρι
νὰ φουκαλιὸ τίς ἐκκλησιῶς, νὰνάγω τὰ κινήματα.

— Κόρη μου, ὁ ἄντρας σ' πέθανε, κόρη μ' ὁ ἄντρας
[σ' χάθηκε,

τοῦ δάνεισα τὸ σάβανο κῆρθα νὰ μοῦ τὸ δώσεις,
τοῦ δίνεις καὶ τὸ κερὶ κῆρθα νὰ μοῦ τὸ δώσεις.

τοῦ δάνεισα τὸ φίλημα κῆρθα νὰ μοῦ δώσεις.

— Ἔνε μου, σὰ τοῦ δάνεισες νὰ πᾶς νὰ σοῦ τὰ δώσεις,
— Κόρη μ' ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι
[ὁ καλὸς σου.

— Ἔνε μ' σὰν εἶσαι ὁ ἄντρας μου, σὰν εἶσαι ὁ κα-
[λὸς μου

δεῖξε σημάδια τοῦ σπυριοῦ, σημάδια τοῦ κορμιοῦ μου,
— Μὲς τὴν ἀβλήν ἔχεις μηλιά, ἐλιὰ σὴν ἀμπασηλιά,
ἔχεις καὶ μουσκοστάφυλο σὴν σιάλο πάνεβαίνεις.

32

Τρεῖς ἀδερφοῦλες κάθονταν κοί τρεῖς ἀράδα ἀράδα,
ἢ μιὰ τηράει κατὰ τὴν Πόλην καὶ ἄλλην σὴν Ἀθήνα
καὶ τρίτη ἢ μικρότερη τηράει στὰ καρδιά :

— Ἔσεῖς καρδιά στὸ γιαλὸ πού πᾶτε πέρα δώθε
γιὰ πᾶστε μου μὴν εἰδετε τὸν ἀγαπητικό μου;

— Ἐγὼς προφῆς τὸν εἶδαμε στὰ βλάχια καλὶδία
σὲ τί ταβέρνες εἶτανε, σὲ τί καλὰ τραπέζια!

Τρεῖς φραγκοπούλες τὸν κερνῶν ὡσποῦ νὰν τὸν με-
[θήσουν

ἢ μιὰ κερνάει μὲ τὸ γιαλί κ' ἄλλην μὲ τὴν κόμπα
καὶ τρίτη ἢ μικρότερη μὲ μαστραπὰ γιαλένιον

καὶ τρίτη ἢ μικρότερη κρυφὰ τὸν κουβεντιάζει :

— Ἔνε μου, δὲν παντρέβεσαι, δὲν παίρνεις φραγ-
[κοπούλα;

— Κυρά μου, δὲν παντρέβομαι, δὲν παίρνω φραγ-
[κοπούλα,

ἔχω γυναῖκα σὴν Βλαχιά, μᾶνα στὸ Μπουκουρέζι.

33

Καλόγρια ἔχει ἕνα γιὸ καὶ ὁμορφὸ παλιόκαρι,
τὸν ἐζηλέβει ἢ γειτονιά, τὸν ἐζηλέβει καὶ ὁ κόσμος,
τὸν ἐζηλέβει καὶ μᾶνα τὸν ἄντρα γιὰ νὰ τὸν πάρει.
— Σόβπα, μᾶνα μου, μὴν τὸ λὲς καὶ μὴν τὸ συν-
[τοχάινεις,
νὰ μᾶς ἀκούσει ἢ γειτονιά, νὰ μᾶς ἀκούσει καὶ ὁ
[κόσμος,

νὰ μᾶς ἀκούσει καὶ ὁ παπᾶς, δὲ μᾶς ἀντιδώσει,
νὰ μᾶς ἀκούσει ἢ μάβρη γῆς, χοστάρια δὲ φυτρώνει,
νὰ μᾶς ἀκούσει ὁ Θεὸς, τρεῖς χρόνοι δὲ θά βρέξει.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σάκ. Μιτυλήνη. Τὰ λάβαμε. Εὐχαριστοῦμε. — κ.
Περικεργόπουλο. Ἄμα τελώσει τὸ δοῦμα, θά μᾶς περῶ
καὶ τὸν συγγραφέα του. Γικὸ βιαζόμαστε. Μᾶς ἀραδιάζετε
μιὰ ντουζίνα ἄντρα, μὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἂν ἔχει
γράψει τοὺς «Ζωντανούς καὶ Πιθανούς». Τὸ κατὰ κατὰ
τί σὰς νοιάζει; Ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀρέσει τὸ ἔρμα, καὶ τὸνομα
δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα. — κ. Ν. Λαμ. Ἀργυροῦλο. Τὴν
«Ἀσάλευτη Ζωὴ» τοῦ Παλαμά πῆρε τελειν. καὶ τὸ γρα-
φεῖο τοῦ «Νουμά» στοὺς συνδρομητῆς καὶ ἀναγνώστες τοῦ
μὲ τρεῖς δραχμᾶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τρία φρ. γρ. γιὰ
τὸ ἐξωτερικόν, δίχως παρακαπιστὸ ἐξόδο γιὰ τὰ ταχυδρο-
μικά. — κ. Λαμ. Π. Ὁστωπικά, τὸ δελιώσαμε, δὲ ἐναδὴ-
μοσιεύουμε πιά. Ὁ «Νουμά» τίποσάρισε, νὰ γίνεαι καὶ
αὐτὸς καὶ ἄλλοι, ἀφοῦ εἶναι ὄλοι καλοὶ καὶ νερὸδραστεῖ
σ' αὐτὸν τὸν τόπο. Κ' ἔπειτα δὲν ἔχετε καὶ δικίον. Τὰ
«Παναθήνια» εἶναι τὸ καλύτερο περιοδικὸ μᾶς. Ὁ κ.
Ξενόπουλος, κριτικὸς πρώτης γραμμῆς. Ὁ κ. Δημητριά-
κόπουλος ἔσωσε — κ. ἔχει γωνιάκωσα, κατὼς γράφατε — τὸν
Ἀριστοφάνη μεταφράζοντας τὴν «Ἐκκλησιαζουσίαν». Ὁ
κ. Ἀναστασόπουλος ὁ Ἀθηναῖος, Χρυσόστομος καὶ καί. Ὁ
κ. Βάλλης, Πίνδαρος καὶ Πυθαγόρας, κτλ. Τιμὴ
του θά τὸ θεωρήσει ὁ «Νουμά» νὰ ἀποχτήσῃ συνεργά-
τες του στὸ 1905 δλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καὶ θά βῆ-
λει τὰ δυνατὰ του νὰ τὸ κατορθώσει. — κ. Λ. Σταμ. Αἴ-
γιο. Ὅσοι γραφοῦνε μέσα στὸν Γενάρη συνδρομητῆς, καὶ
ὅσοι ἀπὸ τοὺς παλιούς πληρώσανε τὴν συνδρομὴν τους,
πληρώσανε μόνχα ὀχτὼ δραχμῆς, παίρνοντας καὶ τριῶν
δραχμῶν βιβλία χάρισμα ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν φηγιῶν
βιβλίων μας. Ἀπὸ τὸ Φλεβάρη καὶ πέρα ἢ συνδρομὴ θά-
ναι δέκα δραχμῆς καὶ δίχως βιβλία. — κ. Νουμά. Δὲν
ἔχει νὰ κάνει τίποτ' αὐτὸ. Ἄν γράφει ἢ «Μεταρρύθμιση»
πῶς ἂν «Νουμά» ἀσπάζεται τὸ πρόγραμμά της, — σὴν πο-
λιτικῇ, ἐννοεῖται — δὲν πᾶει νὰ πεῖ αὐτὸ πῶς ὁ «Νουμά»
δὲν ἔχει δικὸ του πρόγραμμα καὶ δὲν κμακρώνει ποδουχε
νῆσαι ἴδιο μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς «Μεταρρύθμισης». Πρέ-
πει τὸ φύλλο αὐτὸ νὰ ὑποστηριχθεῖ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ
ζῆσει. — κ. Τέλλ. Κέλ. Δὲν ἔχετε καθόλου δικίον. Ἐπι-
μένουμε νὰ μάθουμε τὸνομά σας γιὰτὶ τζουμὲ ἀρχὴ νὰ
μὴ δημοσιεύουμε πιά τίποτα ἂν δὲν ξέρουμε ποῖος μᾶς τὸ
στέλνει. Ἄμα ἰδωθοῦμε — πού λίτε — θά μάθετε τοὺς λό-
γους καὶ θά μᾶς δικαιώσετε. — κ. Δ. Ζαχ. Χανιά. Τὰ λά-
βαμε. Εὐχαριστοῦμε.

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ἱστορικὰ ἐνὸς καινούριου Ρωμινσῶνα
Πουλιέται 6 φρ. γρ. στὸ Βιβλιοπωλεῖο
τῆς «Ἐστίας»